

κανναβάτσο

κανναβάτσο, το, ουσ. [<ιταλ. canavaccio], το καναβάτσο· (στη γλώσσα της πυγμαχίας) το δάπεδο του ρινγκ·

- *πέφτω στο κανναβάτσο, εγκαταλείπω έναν αγώνα, μια προσπάθεια, νικιέμαι*: «κάποια στιγμή δεν άντεξα άλλο κι έπεσα στο κανναβάτσο»·

- *τον έριξε στο κανναβάτσο*, βλ. φρ. *τον πέταξε στο κανναβάτσο*·

- *τον πέταξε στο κανναβάτσο*, (κυριολεκτικά και μεταφορικά) τον έθεσε εκτός μάχης, τον εξουδετέρωσε, τον νίκησε: «με την πρώτη γροθιά που του 'δωσε, τον πέταξε στο κανναβάτσο || μόλις ο άλλος έβγαλε μάτσα τα εκατόευρω απ' την τσάντα του, τον πέταξε στο κανναβάτσο τον δικό σου»·

- *τον στριμώχνω στο κανναβάτσο*, τον πιέζω πολύ έντονα: «αν δεν τον στρίμωχνα στο κανναβάτσο, δε θα 'παιρνα πίσω τα λεφτά μου»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας